

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gjældigheden af Loven af 27de April 1883 angaaende Forholdsregler, sigtende til Ordningen af Fiskeripolitiet i Nordfj.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 3354 ff.)

Der var til denne Behandling stillet følgende Endringsforslag:

Af Leth, Berg, Bjerre, Bøn-Løkke, S. C. Christensen, S. P. Christensen, Gelzer, Korsgaard, Anders Nielsen, Mølgaard-Nielsen, Ovesen, L. Rasmussen, Rosager, Enevold Sørensen, S. Sørensen og Westergaard:

Efter „gjældende“ i tredje Linie udgaar Resten af Teksten, og sættes i Stedet derfor: „saalænge Konventionen bestaar uforandret mellem samtlige de oprindelig kontraherende Magter“.

Det stillede Endringsforslag og Lovforslaget som Helhed sattes under Forhandling.

Leth: Som det vil erindres fra Sagens 2den Behandling, var den meget ærede Indenrigsminister ikke uenig med mig i, at de Udtryk, som findes i de to sidste Linier af det foreliggende Lovforslag, kunne give Anledning til nogen Usikkerhed, idet der staar, at Loven skal vedblive at gjælde, indtil det Tidspunkt, da Overenskomsten i Haag af 6te Mai 1882 angaaende Ordningen af Fiskeripolitiet i Nordfj. maatte bortfalde. Det er, som jeg allerede berørte ved denne Leilighed, efter den Konvention, som her er Tale om, navnlig sammes Artikel 39 saaledes, at Konventionen ikke bortfalder, fordi en eller flere af de Magter, som have deltaget i samme, opsigte den med det Bærfel, som er bestemt i Konventionen, nemlig 12 Maanedes, men at Konventionen i saa Tilfælde vedbliver at gjælde mellem de Magter, som ikke have opsigt den, saaledes at det altsaa er muligt, at der kun kan blive 2 Magter tilbage af dem, der oprindelig have deltaget i Konventionen, der saaledes fastholder den, og man maa da sige, at Konven-

tionen alligevel bestaar. Det var 6 Magter, nemlig Danmark, Tydskland, Belgien, den franske Republik, England og Nederlandene, der deltog i Konventionen; den kan altsaa opsiges af et Flertal, af de 4 af disse Magter, men man maa da ogsaa sige efter dens Ordlyd, navnlig dens Artikel 39, at den vedbliver at bestaa mellem de 2 Magter, som saaledes blive tilbage. Man kan altsaa ikke af Lovforslagets Udtryk, saaledes som det lyder, hvor der er Tale om, at Konventionen maa bortfalde, med Sikkerhed se, om Meningen er den, at Konventionen skal være bortfaldet i alt Fald for Flertallets eller for nogle af de deltagende Magters Vedkommende, eller om Meningen er den, at saalænge Danmark tilligemed een Magt holder ved Konventionen, selv om de øvrige Magter have fratrukket den, skal Loven af 27de April vedblive at gjælde. Det er jo uønskeligt, at det Tidspunkt, indtil hvilket det foreliggende Lovforslag gaar ud paa, at Loven fremtidig skal gjælde, bliver fastslaaet paa en saadan Maade, at der ikke kan være Tvivl om, hvad der menes med de brugte Udtryk. Det er kun til at rette denne Mangel, at Endringsforslaget sigter, idet Endringsforslaget gaar ud paa, at Forlængelsen af Loven af 27de April 1883, som er foreslaaet ved det foreliggende Lovforslag, skal gjælde, saalænge Konventionen bestaar uforandret mellem samtlige de oprindelig kontraherende Magter. Det maa vel nemlig anses for en Selvfølge — det tør jeg i det Mindste gaa ud fra — at dersom Forholdet maatte stille sig saaledes, at en eller flere af de kontraherende Magter maatte være misfornøiede med den Ordning, Konventionen har skabt, og opsigte den, vil der ogsaa her i Landet fra Lovgivningsmagtens Side være Anledning til at tage under fornyet Overveelse, hvorvidt Danmark ogsaa fremtidig skal holde fast ved Konventionen, og da navnlig ved de Foranstaltninger, som Loven af 27de April 1883 indeholder, og som ere baserede paa, at Konventionen er i Kraft og i Virksomhed. Der kunde være Spørgsmaal om, hvorvidt man vil lægge Vægt paa Udtrykket „uforandret“, som staar i Endringsforslaget, idet man kan tænke sig, at man ved en ny Konvention eller en Tillægskonvention vilde komme overens om at gjøre nogen Forandring i de Regler, som Konventionen indeholder. Men dertil gaar man jo ikke let. Det er et ganske betydeligt Apparat, som kræves sat i Bevægelse, baade for at faae afsluttet en saadan Konvention, og dernæst for at faae den ratificeret. Der fordres en Konference mellem Besuldmægtigede fra alle de vedkommende Magter, og der fordres